Praf

Ion Vinea

Praful, polenul lumilor,
praful, urma timpurilor,
învăluie lucrurile
ca somnul.

Căile pământului care duc în soare
curg pe lângă fluvii-n za de aur,
paşii pelerinului
duc în depărtare roiul lor de soare,
praful, soarele uscat.

L-am văzut pe tâmplele sfintelor
şi pe lutul mângâiat
întâia oară.
În povestea amintirii
odihneşte pe jucăriile vechi,
şterge ca o liniştire
chipurile gata pentru uitare.

Aripă de moarte atârnând în viaţă,
moartea, spui, nu duce spre grădini
biblice de flori şi gheaţă.

Şi astfel drumurile, slugi bătrâne,
poartă pe umeri zăbranicul lumilor.
Dansul stepelor
leagănă eterna pulbere.

Auzi
sub streaşina zilei
cum se-nnoieşte pretutindeni praful.

E arşiţa cu părul roşu:
la războiul codrilor
ea ţese praful, spuma lucrurilor
care-nvăluie trunchiurile
ca somnul.

(Ion Vinea, *Ora fântânilor. Poeme*, Bucureşti: Editura pentru Literatură, 1967, 187-188)